

ایالات متحده و شرکای راهبردی این کشور هستند. نویسندگان در ادامه در این پژوهش به موضوعاتی از قبیل برداشت ایران از تهدید، مشکلات به‌روزرسانی و نوسازی تجهیزات و ادوات نظامی، محدودیت‌ها در توانایی‌های استراتژی هوایی، قدرت جنگی با استفاده از توانایی‌ها و توسعه موشکی در سال‌های اخیر ایران را بررسی می‌کند (Cordesman, The Iranian Missile Challenge, 2019).

نادر پورآخوندی در مقاله‌ای با عنوان «راهبرد توسعه موشکی جمهوری اسلامی ایران» معتقد است که دستیابی به قدرت موشکی در استراتژی دفاعی جمهوری اسلامی ایران از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است. نویسندگان در ادامه، به بررسی فرایند شکل‌گیری و توسعه راهبرد موشکی ایران می‌پردازد. (پورآخوندی، ۱۳۹۲)

فریبرز ارغوانی، پیرسلامی و سحر پیرانخو در مقاله‌ای با عنوان «تحول فناوری موشکی و راهبرد دفاعی - امنیتی جمهوری اسلامی ایران» به این پرسش اساسی پاسخ می‌دهند که تحول در فناوری موشکی چه تأثیری بر راهبرد دفاعی - امنیتی ایران داشته است؟ این پژوهش معتقد است؛ افزایش قابلیت‌های موشکی از حیث دقت و برد، منجر به تحول و تغییر در راهبرد دفاعی - امنیتی ایران از بازدارندگی سرزمینی و مرزی به بازدارندگی فرامرزی شده است. (ارغوانی، پیرسلامی و پیرانخو، ۱۳۹۶)

سعید غلامی در مقاله‌ای با عنوان «دیپلماسی دفاعی جمهوری اسلامی ایران با تأکید بر فناوری موشکی» به دنبال پاسخ به این پرسش اصلی است که با توجه به تحریم‌های نظامی و تهدیدات موجود در منطقه، جایگاه و عملکرد فناوری موشکی در دیپلماسی دفاعی جمهوری اسلامی ایران چیست؟ نویسندگان در ادامه معتقد است که دیپلماسی دفاعی به‌عنوان ابزاری مؤثر در پیشبرد اهداف و سیاست‌های جمهوری اسلامی ایران، در راستای اعتمادسازی، تنش‌زدایی و... است که در جهت مقابله با تهدیدهای نظامی پیرامون منطقه‌ای و خنثی‌سازی آن‌ها، به راهبرد بازدارندگی براساس فناوری‌های موشکی و همچنین جنگ نامتقارن روی آورده است. (غلامی، ۱۳۹۸)